

Зливко С. В.,*доктор юридичних наук, доцент,
професор кафедри адміністративного, цивільного та господарського права і процесу
Академії Державної пенітенціарної служби***Коваленко В. В.,***аспірант кафедри адміністративного, цивільного
та господарського права і процесу
Академії Державної пенітенціарної служби*

АНАЛІЗ СТАНОВЛЕННЯ ТЕРМІНА «ДОБРЕ ВРЯДУВАННЯ» (GOOD GOVERNANCE) ТА ВИЗНАЧЕННЯ ЙОГО ЗМІСТУ

Анотація. У статті здійснено аналіз становлення терміна «добре врядування» (good governance) та визначено зміст як фінального терміна «добре урядування», так і його базової версії «урядування (врядування)». Проаналізовано поступове становлення терміна «добре урядування» і його базової версії «урядування (врядування)».

Визначено, що поняття «врядування» запроваджується у наукову лексику вітчизняними дослідниками державного управління в Україні починаючи з другої половини 90-х років XX ст. як відображення необхідності внесення сутнісних змін у систему управління суспільним розвитком за умов розгортання в країні демократичних і самоорганізаційних процесів. Розглянуто низку наукових підходів до визначення змісту поняття «врядування» та встановлено їхні особливості.

Досліджено етимологічні зв'язки категорій «врядування», «урядування», «бюрократія», «державне управління», «публічне адміністрування», «governance» та встановлено, що більшість із цих визначень включає три елементи: *процес*, за допомогою якого здійснюється *владне втручання*, у певній *сфері управління* (колективом, громадою, суспільством, країною).

Акцентовано увагу на тому, що через усталений термінологічний переклад в Україні прийнято вживати не буквальный термін «добре врядування» (good governance), а «належне врядування» або й інші терміни. Запропоновано використовувати буквальный переклад «добре врядування», адже воно акцентує закладений у нього концептуальний зміст, що дає змогу його усвідомити та підтримати і не дає можливості зрозуміти невірно. Саме добре урядування є таким чітким терміном, що прямо асоціюється з good governance та передбачає його застосування у вітчизняній публічно-управлінській практиці. Проаналізовано останні підходи до тлумачення змісту і природи доброго урядування з позиції, що good governance є не лише методологічною світоглядною концепцією, а й підкріплюється інструментарієм виміру, оцінювання, що дає змогу апелювати суб'єктам адміністративних правовідносин у разі порушення засад доброго урядування, і компетентний державний орган може застосовувати окремі складники цієї концепції для захисту прав особи. Це становить юрисдикційний зміст концепції доброго врядування. Ґрунтовне дослідження сучасних західних джерел дає змогу розглядати кожен характеристику доброго урядування як живу і досягну, адже для кожної з них, для кожного принципу пропонується досить чіткий вимірюваний інструментарій досягнення.

Ключові слова: урядування (врядування), публічне адміністрування, належне (добре) урядування, державне управління, концепція «доброго врядування».

Постановка проблеми. У сучасному розумінні публічне управління пов'язане з функціонуванням ефективного адміністрування за мінімізації витрат ресурсів та активного залучення громадян до процесу управління. Концепція «доброго врядування» (good governance) стала новим етапом розвитку публічного управління й альтернативою моделі нового державного менеджменту (New Public Management), який не впорався із завданням досягнення ефективного управління.

Сьогодні термін «добре врядування» усталено інтегрований у лексикон міжнародного співтовариства. Практично всі вагомі публічні інститути стверджують, що «добре врядування» є пріоритетом та складовою частиною стратегії розвитку.

Питання доброго врядування як важливої концепції, адресованої одночасно державним інституціям та громадськості, приватним суб'єктам та фізичним особам, стало в Україні одним із системних елементів, що покладені у державні концепції та програми розвитку.

Good governance цілком або його окремі елементи становлять основу різних реформ, що відбуваються в Україні. Отже, нині питання впровадження концепції доброго врядування в Україні лишаються актуальними.

Основа цього дослідження становили праці провідних науковців, які приділяли увагу сучасній управлінській моделі good governance, серед яких: О.П. Воробйова, А.Ф. Колодій, А.О. Муртішева, О.Р. Радишевська, В.П. Солових, Ю.П. Стрілець, В.В. Толкованов та ін.

Мета статті – проаналізувати становлення терміна «добре врядування», визначити його зміст та дослідити етимологічні зв'язки суміжних категорій «врядування», «урядування», «бюрократія», «державне управління», «публічне адміністрування», governance.

Виклад основного матеріалу дослідження. Визначаючи термінологічні питання, важливо розглядати їх у системі. Із цих причин важливо усвідомлювати зміст як фінального терміна «добре врядування», так і його базової версії «урядування (врядування)».

Згідно з Енциклопедією державного управління, врядування тлумачиться як вироблення і реалізація публічної

політики на засадах партнерської взаємодії державної влади, місцевого самоврядування, які створюють сприятливі політико-правові і фінансові передумови, з приватним сектором, що генерує робочі місця і забезпечує доходи, та громадянським суспільством, котре мобілізує внутрішні ресурси задля досягнення пріоритетних цілей суспільного розвитку. Інше значення – врядування постає як самостійне вирішення (вряджання) народом, окремими спільнотами (територіальними, етнонаціональними) питань своєї життєдіяльності відповідно до їх суверенної волі. У подібному сенсі врядування може розглядатися як «правління» і як «скеровування» [1, с. 81].

Поняття «врядування» вводиться у наукову лексику вітчизняними дослідниками державного управління в Україні починаючи з другої половини 90-х років XX ст. як відображення необхідності внесення сутнісних змін у систему управління суспільним розвитком за умов розгортання в країні демократичних і самоорганізаційних процесів. Нині в науці державного управління намітилося кілька підходів до визначення змісту поняття «врядування». Перший постає як вироблення і реалізація публічної політики на засадах партнерської взаємодії державної влади, місцевого самоврядування, приватного сектору і громадянського суспільства і є важливим кроком на шляху демократизації системи публічного управління. Охоплює, з одного боку, практику публічного адміністрування на усіх рівнях, з іншого – інститути, механізми, процеси, через які організовані групи громадян виражають і узгоджують свої інтереси, врегульовують суперечності, реалізують законні права і виконують громадянські обов'язки. Таке поняття близьке за значенням до англійського поняття *governance* і не є ідентичним поняттю «урядування», зміст якого охоплює виконавчо-розпорядчу діяльність органів державної влади (англ. *government*). Друге значення врядування повністю включає зміст поняття «врядування – *governance*», але постає як самостійне вирішення (вряджання) народом, окремими спільнотами (територіальними – місцеве самоврядування; етнонаціональними – територіальна і екстериторіальна культурна автономія тощо) питань своєї життєдіяльності відповідно до їхньої суверенної волі і національної традиції. У першому випадку держава, насамперед, ініціює і визначає зміст та межі взаємодії з недержавними інститутами. У другому – горизонтальна взаємодія зумовлюється, передусім, другим і третім секторами, активністю інститутів громадянського суспільства. Воно ґрунтується на системі цінностей, політик та інституцій, завдяки яким взаємодіють його суб'єкти (органи публічної влади і неурядові організації: бізнес-асоціації, громадські об'єднання та їх асоціації), базується на правилах, інституціях та практиках, які стимулюють партнерську співпрацю, а також на механізмах, через які окремі громадяни, їх об'єднання артикулюють свої інтереси та реалізують свої законні права і обов'язки [1, с. 82].

У 2001 р. Європейська Комісія прийняла Білу книгу «Врядування в Європі», у якій викладено основні принципи переходу до нової парадигми управління єдиною Європою на принципах *governance*. Поняття *governance* визначається як «правила, процеси і поведінка, що впливають на засоби взаємодії країн на європейському рівні, особливо такі, як відкритість, участь, підзвітність, ефективність і погодженість». А. Колодій розрізняє врядування як «правління» (включає у себе ухвалення рішень) і врядування як «скеровування», що передбачає концентрацію уваги на суспільстві і його агентах, на горизонтальних залеж-

ностях, на співпраці (кооперуванні зусиль). В. Мартиненко тлумачить поняття «врядування» як «владування», виділяючи «авторитарне врядування», система якого побудована «згори донизу» за методологією холізму, і демократичне врядування, побудоване «знизу догори» [1, с. 81–83].

У юридичних джерелах такого розмаїття понять управління не відзначається. Натомість інструментарій засновується на дещо застарілих категоріях (державне управління, бюрократія), поряд з якими відзначаємо термін «публічне адміністрування». Наприклад, Велика юридична енциклопедія демонструє такий набір термінологічного ряду:

«бюрократія» – система управління, що здійснюється за допомогою відокремленого від суспільства апарату влади, наділеного специфічними функціями і повноваженнями [2, с. 23];

«державне управління» – здійснення управлінського організуючого впливу шляхом використання повноважень виконавчої влади через організацію виконання законів, здійснення управлінських функцій із метою комплексного соціально-економічного та культурного розвитку держави, її окремих територій, а також забезпечення реалізації державної політики у відповідних сферах суспільного життя, створення умов для реалізації громадянами їхніх прав і свобод [2, с. 43];

«публічне адміністрування» – теорія та практика державного управління, яка характеризується реалізацією адміністративних процедур шляхом публічної діяльності, застосування інструментів демократичного врядування, упорядкування суспільної діяльності та надання адміністративних послуг як засобу реалізації прав та свобод громадян [2, с. 121].

Ще бідніший підхід до управлінських термінів пропонує шеститомна Юридична енциклопедія: державне управління – певний вид діяльності органів держави, що має виконавчий і розпорядчий характер. Полягає в організуючому впливі на суспільні відносини в економіці, соціально-культурній і адміністративно-політичній сферах шляхом застосування державно-владних повноважень. Йому властиві всі основні ознаки виконавчої влади, яка й є відображенням поділу державної влади на окремі гілки. Воно спрямоване на виконання законів та інших нормативно-правових актів; пов'язане з використанням методів нормотворчості й розпорядливості; має підзаконний характер, передбачає можливість судового захисту громадянами своїх прав і свобод у разі їх порушення органами та посадовими особами виконавчої влади. Разом із тим державне управління здійснюється і за межами функціонування виконавчої влади: у внутрішньоорганізаційній діяльності органів інших гілок державної влади, на рівні держпідприємств, установ і організацій. Тому термін «державне управління» за змістом дещо ширший за поняття «виконавча влада». Зміст першого охоплює сукупність елементів, що становлять систему державного управління: суб'єкти управління, головним чином, органи виконавчої влади; об'єкти управління – сфери та галузі суспільного життя, на які спрямовано організуючий вплив держави; власне процес управлінського впливу, тобто управлінська діяльність як вид суспільних відносин, де реалізуються різноманітні зв'язки і взаємодії між суб'єктами та об'єктами управління [3, с. 120].

Іноземний підхід дещо інший. Наведемо його на підставі кількох праць енциклопедичного та прикладного характеру:

– *governance* – здійснення політичної влади для управління справами нації [4, с. 61];

– governance – спосіб здійснення влади в управлінні економічними та соціальними ресурсами країни з трьома відмінними аспектами: форма політичного режиму; процес, за допомогою якого здійснюються повноваження щодо управління економічними та соціальними ресурсами країни для розвитку; спроможність урядів розробляти, формулювати та впроваджувати політику та виконувати функції [5, с. 14];

– governance – спосіб, яким державні службовці та установи набувають і здійснюють повноваження формувати державну політику та надавати суспільні блага та послуги [6].

Узагальнення цих термінів пропонується дослідницею Р. Гісселквіст: «Незважаючи на різницю в мові, більшість із цих визначень включає три загальні елементи, які вказують на мінімальне розуміння управління як процесу (або способу), за допомогою якого здійснюється влада (або повноваження) для управління колективом, громадою (чи країною, суспільством чи нацією)» [7].

Перехід до визначень доброго врядування ми розпочнемо з вітчизняної літератури і акцентуємося на питаннях первинного терміна, адже через усталений термінологічний переклад в Україні прийнято вживати не буквальный термін «добре врядування» (good governance), а «належне врядування» або й інші терміни. Уважаємо це питанням особливостей перекладу, і, оскільки вважаємо за потрібне вдосконалити підхід до саме впровадження принципів доброго врядування у концепцію сучасного публічного управління в Україні на противагу імітації, пропонуємо використовувати буквальный переклад «добре врядування», адже частинка терміна «належне», «відповідне» є максимально знеособленою, нецілеспрямованою, вона не підкреслює у своїй назві зміст, а впроваджує незрозумілу бланкетність – відсилання до певних документів, назви яких оминає. На нашу думку, термін має одразу у своїй назві акцентувати закладений у нього концептуальний зміст, що дасть змогу його усвідомити та підтримати і не дасть можливості зрозуміти її невірно. Саме добре врядування є таким чітким терміном, що прямо асоціюється з good governance та передбачає його застосування у вітчизняній публічно-управлінській практиці.

О. Ткаля з погляду на різні поняття і дотичні категорії відстоює такий термін, як «належне врядування», – це особлива форма організації державного управління, за якого відбувається активна взаємодія органів державної влади й органів місцевого самоврядування із суспільством, людиною, бізнесом [8, с. 127].

Дослідниця А. Муртішева апелює до термінологічного дисбалансу термінів «належне врядування» та «належне адміністрування». На її думку, поняття «належне врядування» не мало нормативного закріплення до ухвалення Хартії основних прав Європейського Союзу, яка у ст. 41 встановлює право кожної людини на належне врядування (right to good administration). Воно охоплює право бути заслуханим, доступ до адміністративних актів, обов'язок обґрунтування адміністративними органами схвалюваних рішень. Поняття good administration є складовою good governance, проте воно базується на чітко визначених процесуальних правах, а тому є саме юридичною концепцією [9, с. 32].

Ще більш практикує концептуальне бачення доброго врядування дослідниця та практик О. Радишевська, яка доходить висновку, що за змістом концепції належного врядування органам публічної влади важливо дотримуватися принципів good governance виходячи з концепції загального блага: вони повинні

діяти вчасно та в належний спосіб. Ризик будь-якої помилки державного органу повинен покладатися на саму державу, а помилки не можуть виправлятися за рахунок осіб, яких вони стосуються. Тому принципи належного врядування можуть не лише покладати на державні органи обов'язок діяти невідкладно й законно, виправляючи свою помилку, а й, як наслідок, потребувати виплати особі відповідної компенсації. Для підтвердження своєї позиції вона апелює до ст. 2 Кодексу адміністративного судочинства України як ключового правового узагальнення принципів доброго урядування в національному адміністративному законодавстві, що передбачають обов'язок державним органам діяти: 1) на підставі, у межах повноважень та у спосіб, що визначені Конституцією та законами України; 2) з використанням повноваження з метою, з якою це повноваження надано; 3) обґрунтовано, тобто з урахуванням усіх обставин, що мають значення для прийняття рішення (вчинення дії); 4) безсторонньо (неупереджено); 5) добросовісно; 6) розсудливо; 7) із дотриманням принципу рівності перед законом, запобігаючи всім формам дискримінації; 8) пропорційно, зокрема з дотриманням необхідного балансу між будь-якими несприятливими наслідками для прав, свобод та інтересів особи й цілями, на досягнення яких спрямоване це рішення (дія); 9) з урахуванням права особи на участь у процесі прийняття рішення; 10) своєчасно, тобто протягом розумного строку [10; 11].

Підтримуємо останні підходи до тлумачення змісту і природи доброго врядування у позиції, що good governance є не лише методологічною світоглядною концепцією, а підкріплюється інструментарієм виміру, оцінювання, що дає змогу апелювати суб'єктам адміністративних правовідносин у разі порушення засад доброго урядування, і компетентний державний орган може застосовувати окремі складники цієї концепції для захисту прав особи. Це становить юрисдикційний зміст концепції доброго врядування.

Л. Новак-Каляєва занурюється у правову природу і розглядає питання good governance (у її концепції цей термін найбільш адекватно потрібно розуміти як відповідне врядування). Із термінологічної позиції «відповідне» або «належне» може відповідати поняттю «ефективне», якщо мається на увазі управління стосовно держави, приватного сектору та громадянського суспільства. На національному рівні встановлюються критерії щодо «належного» («доброго», «відповідного») врядування відповідно до своєрідного досвіду кожної країни, кожного народу та його власних потреб і планів [12, с. 36].

На основі її праці можна зібрати низку принципових елементів сучасного розуміння доброго врядування:

1. Ідеалізованість концепції управління, якої важко досягти в повному обсязі, хоча до цього треба прагнути. Демократизація, громадянське суспільство, децентралізація, мирне врегулювання конфліктів та підзвітність влади – це складники, що називаються зазначеною авторкою як нереалістичні.

2. Антикорупційний нахил сучасного управління – корупція в економіці, зумовлена неефективністю управління економікою, невідповідністю пропорцій, коли регулювання або занадто багато, або занадто мало.

3. Результатоорієнтованість управління – зокрема, на підвищенні якості бюджетних послуг шляхом активної співпраці органів державного управління з некомерційними структурами, з населенням.

4. Зв'язок із державними сервісами – поняття «адміністративні послуги», «державні послуги», що розкриваються на основі: оперативності, визначення термінів надання послуги; доступності для всіх груп населення; прозорості процесу надання послуги; забезпечення прав споживачів; персонального підходу до обслуговування клієнтів; послідовності політики надання послуги та можливості без обмежень отримати доступ до необхідної достовірної інформації; надійності, передбачуваності та своєчасного інформування щодо змін, обґрунтованості ухвалюваних рішень; високої культури обслуговування.

5. Інформатизація управління – сучасне «відповідне» врядування, орієнтоване на високу якість обслуговування населення, урахування інформаційні імперативи [12, с. 37–39].

Підтримуючи загалом тенденції результатоорієнтовності, сервісного та антикорупційного спрямування, інформатизації сучасного розуміння доброго врядування, ми не погоджуємося на скептичний погляд до концепції *good governance* як нереалістичного ідеалу, якого неможливо досягти, а потрібно лише прагнути. ґрунтовне дослідження сучасних західних джерел дає змогу розглядати кожну характеристику доброго врядування як живу і досяжну, адже для кожної з них, для кожного принципу пропонується досить чіткий вимірюваний інструментарій досягнення.

Висновки. Визначаючи термінологічні питання, важливо розглядати їх у системі. Із цих причин нами було проаналізовано поступове становлення терміна «добре врядування» з його базової версії «урядування (врядування)». Досліджено етимологічні зв'язки категорій «врядування», «урядування», «бюрократія», «державне управління», «публічне адміністрування», *governance*.

Узагальнюючи ці терміни, ми дійшли висновку, що більшість із цих визначень включає три елементи: *процес*, за допомогою якого здійснюється *владне втручання*, у певній *сфері управління* (колективом, громадою, суспільством, країною).

Термінологічним перекладом в Україні прийнято вживати не буквальный термін «добре врядування» (*good governance*), а «належне врядування» або й інші терміни. Оскільки вважаємо за потребу удосконалити підхід до саме впровадження принципів доброго врядування у концепцію сучасного публічного управління в Україні на протидію імітації, пропонуємо використовувати буквальный переклад «добре врядування», адже частинка терміна «належне», «відповідне» є максимально знеособленою, нецілеспрямованою, вона не підкреслює у своїй назві зміст, а впроваджує незрозумілу бланкетність – відсилання до певних документів, назви яких оминає. Саме добре врядування є таким чітким терміном, що прямо асоціюється із *good governance* та передбачає його застосування у вітчизняній публічно-управлінській практиці.

Із позиції правової та організаційної природи концепція *good governance* з'явилася як відповідь на виклик, який постав перед розвинутими країнами світу у зв'язку з перерозподілом ресурсів після закінчення холодної війни, у зв'язку з потребою переорієнтувати свої економіки і публічне управління на вирішення світових криз бідності і ресурсів, а також загальною зміною раніше панівної концепції загального добробуту на розвиток сучасного адміністрування з високою залученістю суспільних інституцій та активізмом у громадах.

Література:

1. Енциклопедія державного управління : у 8 т. / наук.-ред. кол.: Ю.В. Ковбасюк (гол.) та ін. Київ : НАДУ, 2011 ; Львів: ЛРІДУ НАДУ, 2011. Т. 8 630 с.
2. Велика українська енциклопедія. Тематичний реєстр гасел з напрямку «Юридичні науки» / уклад.: В.Л. Бабка, М.М. Шумило ; за ред. д.і.н., проф. А.М. Киридон. Київ : Енциклопедичне видавництво, 2017. 152 с.
3. Юридична енциклопедія : у 6 т. / редкол.: Ю.С. Шемшученко (гол. редкол.) та ін. Київ : Українська енциклопедія, 1998–2004. Т. 2. 744 с.
4. Sub-Saharan Africa. From Crisis to Sustainable Growth: A Long-Term Perspective Study №8209. Washington, The International Bank for Reconstruction and Development/The World Bank. 1989. 332p. URL: <https://documents1.worldbank.org/curated/en/498241468742846138/pdf/multi0page.pdf>.
5. Governance, The World Bank's Experience (Development in practice). Washington, World Bank, 1994. 66p. URL: https://books.google.com.ua/books?id=lylQWqEdtrkC&printsec=frontcover&hl=uk&source=gbs_ge_summary_r&cad=0#v=onepage&q&f=false.
6. Strengthening World Bank Group engagement on governance and anti-corruption. March 14, 2007. <http://www1.worldbank.org/publicsector/anticorrupt/corecourse2007/GACMaster.pdf>.
7. Gisselquist R.M. Good Governance as a Concept, and Why This Matters for Development Policy. Working Paper No. 2012/30. January 2012. URL: https://www.researchgate.net/publication/239810900_Good_Governance_as_a_Concept_and_Why_This_Matters_for_Development_Policy.
8. Ткаля О.В. Розуміння належного врядування за сучасних умов. *Вчені записки ТНУ імені В.І. Вернадського. Серія «Юридичні науки»*. 2020. Т. 31(70). Ч. 2. № 2. С. 125–130.
9. Муртішева А.О. Конституційно-правова відповідальність органів державної влади у механізмі забезпечення права на належне врядування. URL: https://dspace.nlu.edu.ua/bitstream/123456789/14297/1/Murtisheva_30-33.pdf.
10. Муртішева А.О. Конституційно-правова відповідальність органів державної влади у механізмі забезпечення права на належне врядування. *Правові засади гарантування та захисту прав і свобод людини і громадянина* : зб. тез наук. доп. і повідомл. IV Міжнар. наук.-практ. конф., м. Полтава, 26 травня 2016 р. Харків, 2016. С. 30–33.
11. Радишевська О.Р. Концепція належного врядування: практика ЄСПЛ та Верховного Суду. URL: <http://yu.yuricom.com/koncepcziya-nalezhnogo-vryaduvannya-praktyka-yespl-ta-verhovnogo-sudu/>.
12. Кодекс адміністративного судочинства України. *Відомості Верховної Ради України (ВВР)*. 2005. №№ 35–37. Ст. 446. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2747-15/ed20170803#Text>.
13. Новак-Каляєва Л.М. Сучасні тенденції до конвергенції в концепціях державного управління. *Вісник Національної академії державного управління при Президентові України*. 2013. № 1. С. 29–41.

Zlyvko S., Kovalenko V. Analysis of the formation of the term «Good Governance» and definition of its essence

Summary. The formation of the term «Good Governance» is analyzed and the essence of both the final term «Good Governance» and its basic version of «Government (Governance)» are defined in the article. The gradual formation of the term «Good Governance» from its basic version of «Government (Governance)» is analyzed.

It is determined that the concept of «Governance» is introduced into the scientific vocabulary of domestic researchers of public administration in Ukraine since

the second half of 90s of the twentieth century as a reflection of the need to make substantial changes in the system of social development management in the context of the deployment of democratic and self-organizing processes in the country. A number of scientific approaches to defining the essence of the concept of «Governance» are considered and their features are determined.

The etymological connections of the categories «Governance», «Government», «Bureaucracy», «Public Administration», «Government Control», have been studied. It was found out that most of these definitions include three elements: the process by which power is exercised *intervention* in a particular *area of government* (team, community, society, country).

Emphasis is placed on the fact that in usual terminological translation in Ukraine it is customary to use not the literal term «Good Governance», but «Proper Governance», or other terms. It is proposed to use the literal translation of I»Good Governance». After all, it emphasizes the conceptual essence inherent in it, which allows it to be understood and supported

and does not allow to be misunderstood. Good government itself is such a clear term that it is directly associated with «Good Governance» and implies its application in domestic public administration practice. Recent approaches to interpreting the essence and nature of good government are analyzed in the position that «Good Governance» is not only a methodological worldview, but is supported by tools of measurement, evaluation, which allows appeal to administrative entities in case of violation of good government, and competent state authority may use certain components of this concept in order to protect an individual's rights. This is the jurisdictional content of the concept of «Good Governance». A thorough study of the sources of modern Western countries allows us to consider each characteristic of good government as alive and achievable, because a fairly clear measurable tools to achieve are offered for each of them, for each principle.

Key words: government (governance), public administration, good (proper) governance, government control, the concept of «Good Governance».